

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 15

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3.50

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Αἱ παλαιαὶ ἱστορίαι εἰσὶ πολλάκις καλαὶ ἱστορίαι. Ἡ ἱστορία τοῦ Μίδα τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας, εἶναι ἱκανῶς γνωστὴ ὡς παράδειγμα ἐπιθυμίας ἀπλήστου ἀνθρώπου. Ὁ ἀρχαῖος οὗτος μονάρχης ἐζήτησε τὴν χάριν παρὰ τῶν θεῶν, καὶ οὗτοι συνήνεσαν νὰ τῷ δώσωσιν ὅ,τι ἐπιθυμήσῃ· ὑπέρχαρις ὁ μονάρχης ἀπεφάσισε νὰ καταστήσῃ τὴν χάριν ἀνεξάντλητον. Παρεκάλεσεν ἵνα ὅ,τι ἐγγίσῃ γίνηται χρυσός· ἡ παράκλησις εἰσλήκυσθη, καὶ πικραὶ ἦσαν αἱ συνέπειαι· ὅ,τι δῆποτε ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς ἤγγιζε ἐτρόπετο εἰς χρυσόν. Ἐβηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ βράχου, καὶ οὗτος μετεβάλλετο εἰς τεράστιον ὄγκον χρυσοῦ ἀνεκτιμήτου ἀξίας· ἐλάμβανε τὸ δρύϊνόν σκήπτρον του, καὶ ἐγίνετο ἐντὸς τῆς χειρὸς του ράβδος καθαρῷ χρυσοῦ. Κατ' ἀρχάς ἡ χαρὰ τοῦ μονάρχου ἦτον ἀμετρος, καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὸ μέγαρόν του ὁ μακαριώτερος τῶν θεῶν. Ἀλλὰ ἡ ἀμβλυωπία τοῦ ἀνθρώπου δὲν διείδε τὰ ἐπακόλουθα. Ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ὅ,τι ἤγγιζεν εἰς ἐμπαιγμὸν τοῦ πόθου αὐτοῦ διὰ τὸν χρυσὸν ἐτρόπετο εἰς καθαρὸν καὶ στερεὸν χρυσόν. Εἶτα ἤρξατο νὰ πιστεύῃ ὅτι θὰ ἀπέθνησκεν ἕνεκα τούτου τοῦ ἀπλήστου αὐτοῦ πόθου· μᾶλλον ἢ ν' ἀποθάνῃ ἐν μέσῳ τῆς ἀφθονίας, καὶ ἀναμνησκόμενος τοῦ φοβεροῦ ὀήματος τὸ ὁποῖον ἤκουσεν ὅτι «καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ δὲν δύνανται νὰ λάβωσιν ὀπίσω τὰ δῶρα των», ἔσπευσεν εἰς τὸν αὐστηρῶς μειδιῶντα Διόνυσον νὰ παρακαλέσῃ αὐτὸν νὰ τῷ ἐπαναδώσῃ τὴν χυδαιοτέραν, τὴν μᾶλλον εὐτελεῖ τροφήν, καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς μάστιγος τοῦ χρυσοῦ.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΤΑΕΛ

Μόνον κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκατονταετίαν ἡ γυνὴ ἤρξατο νὰ συναγωνίζηται εἰς τὰ βραβεῖα καὶ τὰς διακρίσεις τῆς φιλολογίας. Μέχρι τῆς Κυρίας Σταέλ οὐδεμία ἀλήθως θήλεια συγγραφεὺς εἶχε φανῇ. Αὕτη

ὄθεν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τύπος φιλόλογου γυναικός. Ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τὸ 1766, τὰς παραμονὰς μεγάλων ἐπαναστάσεων, οὐ μόνον πολιτικῶν ἀλλὰ καὶ κοινωνικῶν. Ὁ αἰὼν ὁ παραγαγὼν τοιαύτην γυναικα ἦτο αἰὼν διανοητικῆς προόδου, πλειότερον ἢ ὅσον ἴσως ὑποτίθεται. Ὑπῆρχεν ἀνεξαρτησία νοῦς, ἀφοβία περὶ τὴν ἔρευναν, βαθύνοια περὶ τὴν φιλολογίαν, δίψα γνώσεων, ποικιλία καὶ ὑπεροχὴ ἥτις θὰ ἐξέπληττε καὶ αὐτὸν τὸν αἰῶνα τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Οἱ λαμπρᾶς διανοίας ἀνθρώποι οἱ καταστήσαντες τὸν αἰῶνα ἐκείνον ἀξιομνημόνευτον, ἦσαν δουλικοὶ τὸ πνεῦμα, ἀντιγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος, οὐδέποτε τολμήσαντες νὰ ἐκφράσωσι μετὰ πληρότητος τὰς σκέψεις καὶ τοὺς πόθους αὐτῶν. Ἐν τε τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ τῇ Γαλλίᾳ οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ θεολόγοι. Μόνον εἰς τὸ πεδῖον τῆς θεολογίας ὑπῆρχε τόλμη καὶ πρωτοτυπία. Ἐξαιρούμεν βεβαίως τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους ποιητάς, οἵτινες δὲν εἶχον ἐφαμίλλους ἐν ἄλλαις χώραις, τὸν Κορνήλιον, τὸν Ρακίναν, τὸν Βουαλώ, τὸν Σαικσπῆρον, τὸν Μίλτωναν κλ. Ἀλλ' οἱ μεγάλοι κριτικοὶ, ἱστορικοὶ, φιλόσοφοι, οἰκονομολόγοι, μυθιστοριογράφοι, δὲν ἐφάνησαν εἰμὴ μόνον κατὰ τὸν 18 αἰῶνα. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ', τοῦ ἀδοξοτάτου τῶν μοναρχῶν, ἐφάνησαν ὁ Βολταῖρος, ὁ Ρουσσώ, ὁ Μοντέσκιος, φωστῆρες κατ' οὐδὲν ἐλαττούμενοι οἰωνοδήποτε ἄλλων λαμπρῶντων πρὸ αὐτῶν. Ἐν τῷ ἐρευνητικῷ καὶ ἀπίστῳ ἐκείνῳ αἰῶνι ὁ ἀστήρ τῆς Κ. Σταέλ ἀνέτειλε, τὴν παραμονὴν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ,τε πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀνῆκον εἰς τὴν μέσσην τάξιν. Ὁ φραγκίσκος Νέκερ ἦτο μόνον εὐτυχὴς τραπεζίτης, δὲν ἦτο ἀνθρώπος μεγαλοφυΐας. Οὐδὲ ὁ πατὴρ οὐδὲ ἡ μήτηρ εἶχον τὸ βάθος τῆς συμπαθείας, τὴν ταχέαν ἀντίληψιν, τὴν βαθεῖαν νοημοσύνην, τὴν γενναίαν ζέσιν ἅτινα ἐχαρακτήριζον τὴν θυγατέρα αὐτῶν. Ἐλαβεν αὕτη πᾶσαν τὴν ἐκπαίδευσιν τὴν ὁποῖαν ἀφθονα μέσα καὶ εὐκαιρίαι ἠδύναντο νὰ παράσχωσι, καὶ ἐγένετο